

Na srdci

11/26

(in)formační měsíčník vikariátu Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka

Model kostelíka v Branišově, vystavený při příležitosti 275. výročí od jeho posvěcení. Foto: P. Petr Vavřinec Konopík

Téma: II. vatikánský koncil

Doporučený příspěvek: 40 Kč

Děkuji za to, co jsi mi, Bože, dal?

Milovaní farníci, drazí čtenáři!

V prvních listopadových dnech směřují naše kroky na hřbitov, ke hrobům našich drahých zemřelých. Doléhá na nás atmosféra podzimu, ale také si více než jindy uvědomujeme skutečnost, že nikdo z nás tady na zemi nebude navěky. Jediné, co nevíme, kdy nastane chvíle našeho přechodu z časnosti do věčnosti.

V jedné písni se zpívá, že kdo byl jednou milovaný, ten bude i spasený. Text písně nám dává tušit důvod, pro který jsme my lidé byli stvořeni.

Ne každý člověk na této zemi měl možnost zažít krásu, mít rodinu, zázemí. Život bývá jiný, než o čem sníme, po čem toužíme a co si přejeme.

Znalost okolností nám dovoluje nehledět kriticky na život druhých lidí, kteří snad žili jinak, než žádala „předepsaná norma", tedy naše představa, kterou jsme za normu přijali. Jenže normu určuje Bůh, ne my.

A pokud hledáme nějaké poselství okamžiku smrti, je to otázka: „Jsme šťastni na této zemi? Je pro nás život místem, kde se cítíme dobře? Anebo vnímáme už jen to, co nemáme a chceme mít? Vážím si a děkuji za to, co jsi mi, Bože, dal?"

V pohádce Anděl páně říká Bůh Petronelovi: „Je obtížné žít na zemi s čistým štítem." To ale není jen poselstvím pohádky, to je pravda, před kterou každý z nás stojí. Není důležité plnit očekávání lidí. Důležité je nezahodit to, co nám bylo do rukou vloženo - někomu více, někomu méně. Každému bylo však vloženo tolik, aby mohl po sobě zanechat kus lásky a kus dobra.

Nezapomeňme na hřbitovech ke květům a svícím položit i tichou modlitbu za ty, kteří nás předešli do věčnosti a spí spánkem pokoje.

S úctou a požehnáním ***P. Dušan Siard Sklenka, farář v Lukavci***

Na srdci - měsíčník farností vikariátu Pelhřimov. **Příští uzávěrka: 16. listopadu.** Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktor: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz). Tisk: Rain, Jindřichův Hradec (náklad 600 ks). Registrace: MK ČR E 24463. Přispět lze buď přímo v dotyčném kostele do kasičky nebo v sakristii, dále také na účet farnosti Pelhřimov 620616359/0800 (forma QR platby - viz kód vpravo). Díky za podporu! Archiv čísel najdete na **cerekev.cz** a **farpel.cz**.

Výběr z liturgického kalendáře - 11/2026

1. Slavnost všech svatých
2. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
4. Sv. Karla Boromejského, biskupa
8. Dvaatřicátá neděle v mezidobí
9. Svátek posvěcení lateránské baziliky
10. Sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. Sv. Martina, biskupa
13. Sv. Anežky České, panny
15. Třiatřicátá neděle v mezidobí
17. Sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18. Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
22. Slavnost Ježíše Krista Krále
23. Sv. Klementa I., papeže a mučedníka
25. Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
29. První neděle adventní
30. Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Z osobností měsíce: sv. Hubert

Zajímavým trendem poslední doby se staly svatohubertské mše. To je příležitost představit si svatého Huberta. Narodil se kolem roku 655 v Akvitánii do bohaté šlechtické rodiny. Byl milovníkem lovu a s ním spojených zábav. Oženil se, ale jeho žena při porodu prvního dítěte zemřela. Dle pověsti se po těžkém životním osudu při lovu nečekaně setkal s jelenem, jenž měl mezi parožím zářící kříž a promluvil k němu: „Huberte, proč stále lovíš a honíš zvěř? Je na čase, abys začal hledat mě, který se za tebe obětoval.“

Po tomto zážitku se stal knězem, k čemuž ho připravoval sv. Lambert. Ten kritizoval cizoložství franského vojevůdce Pipina II., následně byl zavražděn. A jeho nástupce se stal právě Hubert, který v Lutychu nechal na místě uložení ostatků sv. Lamberta postavit katedrálu. Snažil se obrátit místní obyvatele k Bohu. Zemřel roku 727, podle jedné z legend na zimnici, kterou dostal, když šel světit nový chrám. Svatohubertské mše mají svá celkem přesná pravidla včetně průvodu, darů, žehnání a vytrubování - lze je najít na webu pastorace.cz. ***(hm)***

Kalendárium - náš vikarität

Černovice a okolní farnosti

dušičkové pobožnosti na hřbitově:

31. 10., 10.30 - Lidmaň, 15.00 - Věžná, 16.00 - Obrataň

2. 11., 15.00 - Černovice,

5. 11., 15.00 **-** Křeč

pořad bohoslužeb od listopadu:
v Černovicích ÚT a PÁ v 16.00, NE v 9.30
ve Věžné NE v 8.00
v Křeči ČT v 16.00, SO v 17.00 s nedělní platnosti (lichý týden)
v Obratani SO v 17.00 s nedělní platnosti (sudý týden)
v Lidmani SO v 15.30 s nedělní platnosti (1x v měsíci)

Horní Cerekev a okolní farnosti

1. 11., po mši svaté - Počátky, Farní kafe
2. 11., 8.00 - dušičková mše - Počátky, hřbitovní kostel Božího Těla
2. 11., 9.30 - dušičková mše - Veselá
6. 10., 1. pátek H. Cerekev a Počátky, 17.00 adorace, zpověď, 18.00 mše
26. 11., 12.00-17.30 - Veselá, adorace k Nejsvětější svátosti

Chvojnov a okolní farnosti

6. 11., 17.00 – Chvojnov, 1.pátek - adorace k Nejsvětější Svátosti, 18.00 – mše svatá
13. 11., 18.00 – Chvojnov, mše svatá pro rodiny s dětmi
21. 11., 19.00 – Chvojnov, večer chval **(viz plakátek)**

Kamenice nad Lipou a okolní farnosti

1. 11., 9.30 - Kamenice n. L., poutní mše svatá
2. 11., 8.00 - mše svatá v kostele Všech svatých a 15.00 - mše svatá v kapli sv. Marie Magdalény na hřbitově na Bradle
28. 11., 16.00 - Těmice, adventní koncert v kostele – žehnání adventního věnce, rozsvícení stromečku a betléma, mše svatá v 17.00
advent - každá SO, 6.30 - rorátní mše svatá Kamenice n. L. a po ní snídaně a beseda na faře

Pelhřimov, Křemešník
každé ÚT, 19.00 – Pelhřimov, sál na faře, spontánní modlitby
každé ÚT, 18.45 – Pelhřimov, kostel, růženec a pobožnost k Tváři Kristově
každý ČT, 18.30 – Pelhřimov, adorace se zpěvy v kostele
každý ČT 23.00-24.00 – Pelhřimov, kostel, Svatá hodina - tichá adorace (vstup přes sakristii)
1. 11., 10.00 – Pelhřimov, kostel sv. Bartoloměje, biřmování
1. 11., 14.00 - Starý Pelhřimov, mše svatá
1. 11., 16.00 – Pelhřimov, dušičková pobožnost na hřbitově u hlavního kříže
2. 11., 7.30 /12.00/18.00 – Pelhřimov, kostel, dušičková mše
5. 11.; 19. 11. a 3. 12.; 19.00 – Pelhřimov, farní sál, společenství žen
6. 11., 22.00 – Pelhřimov, modlitby mužů, v sále
7. 11., 7.30 – Pelhřimov, Živá růže - mše sv. v kostele
7. 11., 16.30 (start) - Dušičková pouť do Starého Pelhřimova **(viz plakátek)**
7. 11. a 24. 11., 19.00 – Pelhřimov, modlitba celého růžence v kostele
8. 11., 9.00 - Hubertská mše sv. v kostele sv. Bartoloměje v Pelhřimově
11.11 a 25.11., cca 18.45 – Pelhřimov, biblická hodina na faře
13. 11. - 15. 11. – Pelhřimov, 40hodinová adorace v sále
14. 11., 14.00 – Pelhřimov, Mariánské večeřadlo
15. 11., 10.00 – Pelhřimov, Farní kavárna po „dětské“ mši sv. – fara
24. 11., 9.00 - mše svatá, vikariátní setkání kněží v Pelhřimově

Personalia

Dne 22. listopadu slaví 55. narozeniny **P. Michal Pulec**, farář v Horní Cerekvi.

Děkujeme za jeho službu a vyprošujeme mu do dalších let vše dobré, hodně zdraví a hojnost Božího požehnání.

V jaké fázi je nová školka v křesťanském duchu?

Vážení a milí čtenáři časopisu Na srdci, možná se k vám dostala informace o snaze otevřít v Pelhřimově Lesní mateřskou školu (LMŠ), která by byla vedena v duchu křesťanství. Chci se nyní s Vámi částečně podělit o to, co tento proces obnáší.

Nyní podáváme žádost na Krajský úřad Kraje Vysočina o schválení a zapsání školky do rejstříku škol a školských zařízení, které by nám zajistilo příspěvek od státu. Přestože je naše plánovaná školka malé zařízení spíše rodinného typu pro 16 dětí, provoz je finančně náročný a bez podpory ho nelze zvládnout.

Jednou z podmínek žádosti je také dostatečný zájem o tento typ vzdělávání. Sháněli jsme tedy rodiče, kteří by byli ochotni se zapsat do seznamu jako zájemci a podpořili tak vznik školky.

Jednali jsme s českobudějovickým biskupstvím, s generálním vikářem Davidem Henzlem o pronájmu farního pozemku v lokalitě Na výsluní, kde bychom měli mít k dispozici zahradu o rozloze cca 1000 metrů čtverečních. S prosbou o podporu jsme se obrátili i na nadační fond Gratia, který pomáhá realizovat různé křesťanské projekty.

Pokud se podaří schválení krajským úřadem, bude nás čekat příprava pozemku a zázemí, abychom mohli v září 2027 zahájit školní rok a přivítat naše první školkáčky.

Jestli je Vám tato naše snaha blízká, prosíme Vás o podporu - v prvé řadě modlitební, a pokud je to ve Vašich možnostech, i finanční.

Za celý přípravný tým Eva Čekalová

Více info: Facebook: Instagram: @LMS_NAVYSLUNI

Možnost příspěvku (transp. účet 2803369521/2010): QR Platba

Obnova v Duchu svatém
Vy budete pokřtěni Duchem svatým. Sk 11,16
v Pelhřimově na faře – každý týden
5.1. – 11.3. 2027
úterý 18:45 – 20:45
nebo
čtvrtek 19:00 – 21:00
Jak přijmout Boha, jako svého Otce?
Jak k tobě může promlouvat Boží slovo?
Jak nově zakusit Božího Ducha?
Přihlašování do 31. 12. 2026 v sakristii.
Další informace na stránkách farnosti
nebo na tel. čísle 602 741 078

Večer chval
ve Chvojnově
21/11/26
přímluvná modlitba
19.00
farní kostel
svátost smíření
Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy.
Matouš 25, 31-32
farnost_chvojnov

ADVENTNÍ SETKÁNÍ

S P. MICHALEM PULCEM

SRDEČNĚ VÁS ZVEME NA ADVENTNÍ SETKÁNÍ, KTERÉ SE USKUTEČNÍ NA FAŘE V HORNÍ CEREKVI

V NEDĚLI 6. 12. 2026 OD 14 HODIN

Dušičková pouť
s lampióny
Starý Pelhřimov 7.11 . 2026
srdečně vás zveme
start – 16.30 hod od kostela sv. Bartoloměje v Pelhřimově
cíl – 17.30 hod mše svatá v kostele ve Starém Pelhřimově a návštěva hřbitova - společně budeme chvílit Pána a pomodlíme se za zemřelé
závěr - zahřejeme se teplým čajem :-)

Mše svatá
a chvály
SE SPOLEČENSTVÍM
NOVÝ EDEN
NEDĚLE 15. 11. 2026, 9:30
Kostel sv. Michaela, Pacov
Zůstante ve mně, a já zůstanu
ve vás, praví Pán,
kdo zůstává ve mně, ten
nese mnoho ovoce.
Jan 15,4

Paní kostelnice z Libkovy Vody slaví: Rekord s vínem

Neuvěřitelných 74,15 kilogramů hroznového vína uzrálo na jediné větvi vinné révy u rodinného domu v Libkově Vodě. Za tímto mimořádným pěstitelským úspěchem, zapsaným do České databanky rekordů, stojí rodina Novotných. Hlavní duší celého příběhu je však maminka, místní kostelnice, která se o rodinný poklad starala od samého počátku.

Příběh rekordní vinné révy odrůdy Isabella se začal psát přesně před 22 lety. Když se manželům Novotným v roce 2004 narodil syn Luděk, rozhodli se na zahradě zasadit jedinou hlavu vína. Pro maminku, která v obci zastává roli kostelnice, se tato rostlina stala symbolem dospívání jejího syna.

Péče a trpělivost rodiny přinesly ovoce 21. září 2026. Toho dne ráno se celá rodina, včetně syna Luďka, přátel a zástupců pelhřimovské Agentury Dobrý den, sešla u plotu k oficiálnímu sčítání a vážení. Výsledek překvapil i samotné komisaře: Celková váha z jediné větve dosáhla 74,15 kg a na větvi napočítali celkem 877 plnohodnotných hroznů. Výpěstek se okamžitě stal novým českým rekordem v kategorii „Nejvíc hroznů sklizených z jediné větve vinné révy“.

P. Karol Gottschalk Lovaš

Farní kavárna pokračuje, dobrovolníci jsou vítáni

V dalším školním roce se opět v pelhřimovské farnosti začala pravidelně konat farní kavárna. Lidé mají možnost navštívit ji každou třetí neděli po dětské mši svaté s výjimkou prázdnin.
Farní kavárna nabízí možnost setkávání v příjemném, neformálním prostředí, kde se nemusíte o nic starat a můžete pobýt s lidmi ze svého okolí. S lidmi, se kterými sedíte neděli co neděli ve stejném kostele, a přesto jste se třeba nikdy neměli možnost seznámit a prohodit pár slov.
Chtěla bych povzbudit ty, kteří by byli ochotní se na přípravě kavárny nově podílet. Není to nic náročného, pečení není podmínkou. Zvládne to každý a uděláte tím hezké nedělní dopoledne mnoha lidem. Hlásit se je možné v sakristii, na čísle 734423887 nebo přímo na kavárně.
Kavárna je otevřena pro každého, a tak přijměte pozvání a využijte možnosti setkání v následujících termínech: 18.10.2026, 15.11.2026, 17.1.2027, 21.2.2027, 21.3.2027, 18.4.2027, 16.5.2027, 20.6.2027.

Miroslava Havelková

Pouť do Jindřichova Hradce byla duchovním zážitkem

V sobotu 3. října jsme putovali z Kamenice nad Lipou do klášterního kostela svatého Kateřiny v Jindřichově Hradci na setkání k výročí 800 let od smrti svatého Františka. Pomodlili jsme se růženec, následovala mše svatá s biskupem Pavlem Posádem a františkánské litanie. Nakonec bylo požehnání od otce biskupa. Milé bylo též pozvání na večeři od proboštství s lidmi této farnosti. Děkujeme a přeji si, abychom se mohli setkávat častěji. Byl to krásný duchovní zážitek. **M. K.**

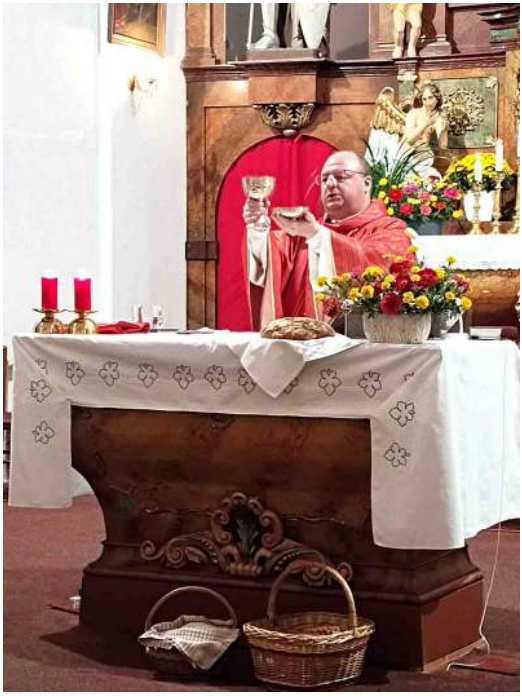

Otec Petr u křížku v Těšenově požehnal úrodu...

... a v Dušejově tradiční svatováclavský chléb

Božejovský farář P. Karol Gottschalk Lovaš slavil 1. 10. 50. narozeniny a přáli mu také farníci v Libkově Vodě

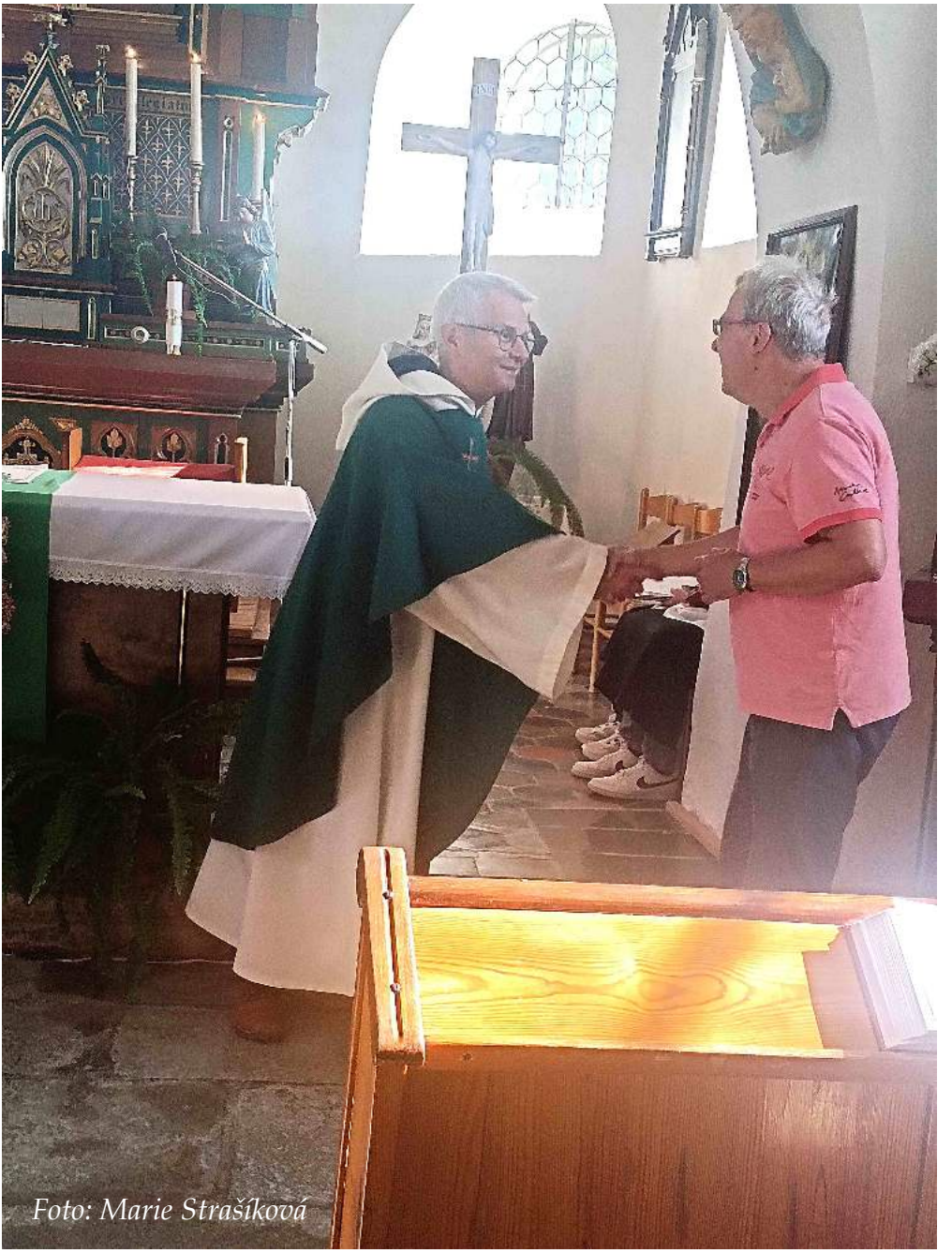

Foto: Marie Strašíková

Když děti pomáhají: Misijní jarmark ve Chvojnově

V neděli 11. října 2026 se ve Chvojnově po mši svaté uskutečnil již potřetí misijní jarmark, který nabídl nejen krásné výrobky, ale především příležitost podpořit dobrou věc. Všechny výrobky připravily s pečlivostí děti předchozí sobotu na farním Spolču. Společně vyrobily svíčky ze včelího vosku, klíčenky, náramky s nápisy, hrníčky, květináčky a ozdobily necelých 200 perníčků. Příjemnou atmosféru doladil teplý čaj a sladké buchty k zakousnutí. O jednotlivé originály byl veliký zájem a nakonec se prodaly úplně všechny kousky. Díky štědrosti farníků se vybrala krásná částka 19 103 Kč. Děkujeme dětem za jejich tvořivost a nápaditost a všem dárcům za štědrost, díky níž se i drobné výrobky proměnily ve velkou pomoc.

Tereza Kostková

Foto: Aneta Prokopová

Pouť v Branišově doprovodila dvě významná výročí

V Branišově oslavili sv. Václava, patrona kostela, a připomněli si 275. výročí posvěcení kostela a 800. výročí první písemné zmínky o obci. Zavzpomínali i na své kněze, i na P. Petra Bulvu, který v únoru oslavil své 80. narozeniny. K tradičnímu pohoštění letos venku na přítomné čekala kapela, která významným událostem dodala tu správnou atmosféru. Ke zhlédnutí byla i malá výstava z historie farnosti. Všem, kteří se jakkoli podíleli na přípravách a úklidu, děkujeme. **(pvk)**

Bible I. díl 1889 – II. díl 1868
Církevní právo 1889

Dušičková zamyšlení

Malou knížečku s názvem uvedeným v nadpisu napsal moudrý muž, pro mnohé známý jako polistopadový ministr kultury prof. Petr Piťha, a už méně známý jako vysokoškolský pedagog a kněz. V těchto dnech lidé hojně navštěvují místa odpočinku blízkých zemřelých, a tak rád použiju pár výňatků z právě zmíněného dílka:

Na Dušičky chodíváme ke hrobům svých předků. Odmeteme spadané listí, položíme tam věneček či kytici květů, postojíme v zamyšlení a s modlitbou rozsvítíme svíčku. Blikotavě hoří ty naše kahánky, ale mají velký význam. Nezapomněli jsme, jsme s vámi spojeni. Ať je to po smrti jakékoli, ať je tam ráj a peklo, místo stínů nebo nicota (kdo ví), jsme s vámi spjati a označujeme místo, kde naše láska jde od nás k vám, a věříme, že i od vás k nám.

Doufáme, že tato láska vytvořila můstek, po němž lze za vámi bezpečně přejít do života, který již není poznamenán rozlámaností našeho světa. Toho světa, který se kroutí jako v křeči ve sporech, bojích a vnitřních dilematech, kde nás svírají těžká rozhodování a srdce nám puká při ztrátách.

Děti, které netušíce nic, si hrají se světýlky a skládají popadané kaštany do podoby křížků, nás nakonec vytrhnou ze zamyšlení. A protože je chladno, jdeme domů a cestou jim vyprávíme o těch, kdo spí spánkem smrti a čekají na den svého vzkříšení.

Je dobré znát příběhy svých předků. Vždyť víme, že dědičně neseme jejich rysy, a to nejen ty tělesné – podobu, ale i rysy duševní, různá nadání. Můžeme se z jejich životů mnohému naučit. Lidstvo jde ve svém vývoji kupředu s takovou silou a rozhodností také díky tomu, že máme paměť, která je delší než biologický život jedinců.

Co můžeme někdy postřehnout, jsou některé výraznější rysy. Tak řekneme: „V Kunovic rodě byli vždycky statní muži s modrýma očima." Jistě ne všichni, ale byl to jejich rodový rys. Jindy řekneme, když se narodí rusovláska: „Ta je do Luhovic rodu, ti mívali vždycky nazrzlé vlasy." Víme, že se dědí i nadání. Jsou umělecké rody a jinde jsou častí lidé vzdělaní. A lidé jsou na to hrdí, hrdí na svou dílnu, která žije už několik generací, na to, že už kolikátý potomek dosáhl titulu univerzitního profesora, a to právě stejně a ne víc, než jak je hrdý sedlák, jehož rod sedí na jednom gruntě víc než dvě stě let. Dědíme i

sklony temné. Jsou rody se sklonem k tuláctví, jsou slaboši a lenoši, jsou lháři a pijani a snadno se dědí ohebná, křivá páteř.

Proto je dobré vyprávět dětem, jaké osudy měli naši předkové. Kam se dopracoval svou pílí ten a kam touha po mamonu nebo karty a sklenička dovedly onoho. Jak byla starostlivá ta a kolik neštěstí způsobila svými křivými řečmi ona. Vyprávějme jim vše, slavné i ubohé, tím vším se osvěcuje jejich nitro.

Nezapomeňme na to, abychom jim dali rodovou oporu pro jejich sebevědomí, ale vysvětleme jim, že těmito zásluhami se nesmí chlubit, dokud neprokážou, že jsou schopni je aspoň uchovat, když ne rozmnožit. Ze slávy otců a dědů nikdo dlouho nevyžije. Je-li někdo lenoch a mizera, skončí jako lenoch a mizera, ať jeho předkové byli sebeslavnější. (…)

Devalvace výrazu přítel

Ještě jedno nás napadá při cestě na hřbitovy. Jak se to má s přátelstvím? Co je tím poutem, které nás vede k tomu zastavit se i u hrobů přátel, s nimiž nejsme příbuzní. Přátelství je věrnost společným životním zásadám. Přítel je člověk, o němž vím, že mi rozumí proto, že zastává tytéž postoje a hájí tytéž zásady, které zastávám a hájím já. Vím, jak se zachová, vím, že po mnoha létech, kdy se nevidíme, naváže náš hovor bez obtíží.

Jak ubohá je společnost, která se zříká přátelství a naplnila slovo přítel novým obsahem. V dnešní češtině je prvým významem slova přítel současný milenec, druhým známý člověk, který mi přihraje. Obojí chápání vede přesně k tomu, že se dostaneme do ohrady konečného a smrtelného.

Pravé přátelství přetrvá smrt přítelovu. Je možné být netečný mrtvému příteli a je to nepěkné. Je možné nenavštívit jeho hrob, ale není možné zradit to, co jsme společně milovali, hájili, v co doufali … To bylo několik myšlenek profesora Petra Piťhy k nadcházejícím dušičkovým dnům, kdy si máme uvědomit svou navázanost na životy našich předků. Až budou naši pokračovatelé vyprávět o tom, jak jsme žili my, kéž je to vyprávění hodné úcty a následování.

Podle předlohy Dušičková zamyšlení od Petra Piťhy
zpracoval ***P. Jaroslav Šmejkal***

Autorky podcastu: Čistota je křehká, může i zraňovat

Dvě mladé ženy pocházející z našeho vikariátu se rozhodly založit podcast o kráse čistoty, životě a Bohu. Jsou to Kristýna Hejdová a Terezie Medová, název pořadu na Spotify je „Čistá krása“, na Instagramu, kde mají asi 160 sledujících, je to @cista_krasa_podcast. První epizoda vyšla loni v srpnu, v době uzávěrky bylo na světě sedm epizod.

Jak vás napadlo si založit podcast s tématem čisté krásy a jak jste se daly dohromady zrovna vy dvě?
Je to asi dva a půl roku zpátky, kdy nám Bůh – každé zvlášť – položil na srdce stejnou myšlenku: mluvit o čistotě v různých oblastech života. Když jsme jednou tuto myšlenku spolu sdílely, zjistily jsme, že nám Bůh do srdce vložil stejnou potřebu o tomto tématu mluvit. Nějaký čas jsme se za to modlily a rozlišovaly, jakým směrem nás Bůh vede a co přesně má vzniknout. Krok za krokem se z toho zrodil nápad otevřít toto téma v křesťanském prostředí právě formou podcastu.

Co pro vás znamená čistota a jak ji vnímáte?
Vnímáme to jako téma, o kterém se v křesťanském prostředí moc nemluví, a proto cítíme potřebu o tom hovořit a pojmenovávat věci pravými jmény. Zároveň víme, jak je čistota křehká a jak hluboce zraňující může pro mnohé být. V podcastu rozhodně nechceme nikoho soudit nebo diktovat jasná pravidla. Spíše chceme ukazovat, jakou krásu pro nás Bůh skrze čistotu zamýšlel. Čistota je pro nás totiž daleko širší pojem, než si člověk na první dobrou představí. Zdaleka to není jen o se-

xualitě, ale i o čistotě ve vztahu s Bohem – mít v srdci jen jednoho Boha, mít ho na prvním místě a nedávat přednost ničemu jinému.

Co chcete tímto podcastem přinášet?
Chceme přinášet naději, že Bůh na nikoho z nás nezapomněl a že každému z nás nabízí život s ním. Samy jsme jen zlomené a chybující ženy, které potřebují jeho milost. Chceme podcastem ukazovat krásu, kterou pro nás Bůh v čistotě zamýšlel, a připomínat, že bez ohledu na naše selhání nám Bůh znovu a znovu nabízí svou náruč, lásku a milosrdenství.

Jak se o probíraných tématech dozvídáte, kde k nim čerpáte informace?
O tématech přemýšlíme především v modlitbě – snažíme se vnímat, kam nás Bůh vede. Zároveň se snažíme mluvit i o věcech, které pro nás samotné byly těžké třeba v období puberty nebo čím žije dnešní společnost a mladí lidé kolem nás. Co se týče podkladů, čerpáme ze znalostí z katechismu z osobní přípravy a naším hlavním zdrojem a základem je pro nás samozřejmě Bible. Také si každá z nás prošla různými formačními křesťanskými semináři, odkud čerpáme myšlenky, čteme knihy nebo posloucháme podcasty, které nás vedou k tomu přemýšlet nad tématem čistoty a dívat se na ni z různých úhlů pohledu.

Jak dlouho připravujete jednu epizodu - od uvědomění si, o čem bude, po samotné nahrání dílu?
Je to hodně různé a závisí to na konkrétním tématu. Máme díly, které vzniknou spontánně – od nápadu po nahrání je to otázka třeba dvou hodin. Pak jsou ale témata, která potřebují čas a hlubší přípravu, a tam nám celý proces zabere i několik týdnů. Zpravidla si každá zvlášť sepíšeme hlavní body a myšlenky, které považujeme za důležité, a ty pak dáváme společně do-

hromady, aby měl díl jasnou a srozumitelnou strukturu. Vůbec největší výzvou je pro nás ale čas – najít termín, kdy se společně potkáme a nahrajeme novou epizodu.

Spolupracuje s vámi na vašem podcastu ještě někdo?
Samotné nahrávání a veškeré zpracování si děláme kompletně samy ve dvou. Máme ale velikou radost, že nad námi drží duchovní záštitu pomocný pražský biskup Zdeněk Wasserbauer.
Do některých dílů si navíc chceme zvát i hosty – vzhledem k tomu, že jsme ještě na začátku, máme zatím pouze jeden díl s hostem, na další se teprve chystáme. Myslíme si, že nám tito hosté do podcastu mohou přinést hluboké myšlenky a silná osobní svědectví ze svého vlastního života.

Máte s vaším podcastem nějaké plány a přání do budoucna?
Asi nemáme žádné konkrétní cíle. Snažíme se být maximálně otevřené Duchu svatému a sledovat, kam nás vede a jaký plán má on. Ostatně my samy jsme si původně ani nenaplánovaly, že budeme tvořit podcast! Všechno necháváme otevřené, ale jedno přání přece jen máme: do budoucna bychom rády vytvořily i vlastní produkty, které nám osobně na českém křesťanském trhu chybí.

„Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uzří Boha."
Mt 5,8

Tereza Kostková

Proč byl svolán II. vatikánský koncil? Fakta a mýty

Druhý vatikánský koncil, jehož 60. výročí jsme si nedávno připomněli, patří k velkým událostem naší církve. Je to stále vlastně "čerstvá" událost, protože jeho dokumenty jsou stále živé, tak není divu, že i názory na něj se různí. Téma otevírá příspěvek teologa a církevního historika P. Tomáše Petráčka. Podle něj tu koncil nepřistál jako cizí věc, ale byl logickým vyústěním předešlých dějů.

* * *

V církvi se setkáváme se dvěma extrémy při pohledu na proměny po II. vatikánském koncilu. Černá legenda říká, že před koncilem bylo vše špatně, poměry a atmosféra nesnesitelné, a teprve koncil přináší osvobození od mrtvé litery a naději. Označit něco za „předkoncilní“ znamená označit to za zpátečnické a arogantní, za co by se katolíci měli stydět. To ale neodpovídá skutečnosti.

Ještě častěji se setkáváme s přesvědčením, které lze nazvat růžové brýle: před koncilem vládl řád a pořádek, semináře a farní kostely praskaly ve švech… Koncil to měl jen lehce vylepšit, ale místo toho provedl nesmyslné reformy a uvedl církev do stavu krize. Koncil se tu jeví jako „Bílá hora“ katolicismu, neštěstí bez konce. (…)

Pravda není ani v jednom z těchto pohledů. Koncil znamená velkou změnu v životě církve, ale nejedná se o „revoluci“ ve smyslu radikálního přetržení kontinuity. Kdo by tu revoluci prováděl? Biskupové a kněží s klasickou duchovní formací, zakotvení v církevním prostředí?

Když se podíváme na podstatné prvky učení koncilu, buď rozvíjejí tradiční učení, nebo se navracejí k pozapomenutým částem bohatství církve, nebo představují změnu důrazů založenou na evangeliích.

Motivací Jana XXIII. a většiny koncilních otců bylo přinést evangelium lidem moderní doby a obnovit církev, aby na to byla připravena. Onen dojem masivní změny je dán tím, že nikdy předtím církev nemusela řešit problémy tak radikálně se měnícího světa.

Oblíbeným tvrzením, na kterém se všichni shodnou, je, že se dnes církev nachází v krizi. Jako historik se ironicky ptám: Ukažte mi něja-

Symbolem dialogu na koncilu bylo podle odborníků už to, že na posvátné místo byly nainstalovány tribuny k umožnění lepší diskuse.

kou epochu, kdy v krizi nebyla. Není církev ze své podstaty vždy v krizi? Za ideálem evangelijního poselství mužové a ženy církve nutně pokulhávají. To není výzva k rezignaci. Naopak. Ale právě proto bychom měli odložit hysterii z „krizí" a iluze o návratu do ideální doby (středověk, tridentská reforma).

Padesátá léta 20. století patří k poslednímu desetiletí, které historici označují jako „piánskou" epochu. Tu lze vymezit od pontifikátu Pia VI. (1775) do pontifikátu Pia XII. (1958). Na jejím začátku stojí traumatická zkušenost osvícenských reforem, zrušení jezuitů a stovek klášterů osvícenskými elitami a Francouzská revoluce s protináboženským terorem. Základní naladění církevních představitelů je od té doby nedůvěřivé až nepřátelské vůči myšlenkám moderní doby. Církev se přimkne k restauračním režimům, ale snaha zavděčit se vládním elitám nepřináší plody. I v „katolických" monarchiích (Francie, Rakousko a Španělsko) církev ztrácí vliv a mizí z veřejného prostoru. (…) Na rozdíl od středověku či baroka už neurčuje témata, nenabízí

řešení současných problémů, její kvalitní recepty přicházejí o jednu či dvě generace později, než je třeba. Ubývají věřící, především ztrácí dělnické vrstvy i vzdělané městské elity, zažívá pokles prestiže. (…) A tak pěstuje mentalitu obležené pevnosti. Na druhou stranu je toto období svědkem velkého rozvoje sociálního díla, ženských řeholí, zámořské misie a katecheze.

Není čas na konfesní spory

První světová válka zničila optimismus a víru v pokrok. Dochází k dalším odpadům od víry, šíří se nihilismus a zmatení. Nastupují totalitní ideologie. Ačkoliv církev pokračuje v životě z víry, „stala se cizím tělesem ve změněném světě, respektovaným, ale nechápaným a nemilovaným“, píše Otto Hermann Pesch.

Zesiluje liturgické hnutí, které přibližuje mešní tajemství pomocí dvojjazyčných misálků. Papež Pius X. doporučuje časté svaté přijímání, papež Pius XII. je pro zavádění národních jazyků. Biblické hnutí klade důraz na obnovení role Písma. (…) Kardinál Celso Constantini razí „odzápadnění“ misií: „Je třeba mít úctu k tradicím každého národa.“ Rozvíjí se laický apoštolát (Katolická akce, pastorace mládeže).

Celosvětové setkání jako důkaz univerzality církve.

Hovoří se o spiritualitě manželství a posvěcování role laiků.

Jako katalyzátor změny postoje posloužila zkušenost s totalitními režimy a válka, během níž se několik tisíc kněží a seminaristů ocitlo v továrnách, koncentrácích a na nucených pracích. Tam objeví potenciál působení mezi víře odcizeným dělnictvem a sílu sdíleného života. Ve Francii vznikají tzv. dělničtí kněží, byť pak nařčení ze spolupráce s komunisty a odbory. Jak má vypadat kněžský život v městském, industrializovaném prostředí, když až dosud celá formace směřovala k výchově kněze žijícího v poklidném rytmu agrární společnosti?

Sociologie ukazuje znepokojivé výsledky: roku 1955 je v katolickém Mnichově jen 23,6 % praktikujících katolíků, z toho jen 12,6 % dělníků, v italské Bologni dokonce jen 7 %. (…) Mnozí kněží se za války setkali i s ateisty, liberály a socialisty, a s protestanty. S tím typem lidí, kteří do obležené pevnosti katolické církve neměli přístup. Tváří tvář totalitám pochopili, že musí spojit síly. Zápas o to, zda Evropa bude protestantská, či katolická, skončil tím, že přestala být křesťanská.

V 50. letech 20. století bylo patrné, že konfrontační postoj vůči modernímu světu a budování paralelní kontraspolečnosti nepřinesl výsledky. Kardinál Roncalli jasně viděl, že církev se musí vyvíjet a adaptovat na měnící se svět, aby dokázala naplnit své poslání. Jako muž evangelia, který denně meditoval Nový zákon, se nebál změny, věřil v církev, a rozhodl se nahradit obranné přístupy novým odhodláním znovu přivést Západ ke Kristu.

(…) Složitou otázkou je propad počtů věřících po koncilu. Větší roli než víra tu hraje sociologie. Katolické země jako Itálie, Španělsko, Irsko, Německo či Rakousko procházejí v období 60. až 80. let radikální modernizací. Přichází blahobyt a konzumní styl, individualismus a rozpad rodin, odpor k institucím a snaha emancipovat se od autorit.

Nic z toho ale nevyvolal koncil, ten spíše díky větší otevřenosti mírnil následky. Úpadek počtů kněží a řeholnic a jejich odchody byly dány už samotnou možnosti odejít.

Šedesátá a ještě počátek 70. let patří do doby obrovského rozkvětu teologie, kdy na přednášky teologů chodí tisíce lidí. Na krátkou dobu tak společnost stojí o postoj představitelů církve. Když Pavel VI. uzavíral koncil, zdálo se, že nové etapě vztahu mezi církví a moderní společností nic nestojí v cestě. Ale vzhledem k nerealistickým očeká-

váním, které koncil vyvolal, není divu, že přišly únava a zklamání.

Vypuknutí „pokoncilní krize“ lze dle shody historiků datovat na 25. 7. 1968, kdy byla publikována encyklika Humanae Vitae, která se jednostranně chápe jako odsouzení antikoncepce, ačkoliv pojednává celou oblast předávání života a manželské lásky. Dokument přišel ve chvíli, kdy se na evropských univerzitách šířilo povstání generace narozené po válce proti všem autoritám podle hesla: „Je zakázáno cokoliv zakazovat.“ Celá věc byla složitější, nicméně encyklika okamžitě vyvolala odpor veřejnosti i uvnitř církve.

Po krátkém období smíření bylo pro nepřátele církve zase snadné vylíčit ji jako autoritářskou instituci, která svazuje břemena, jichž se její představitelé nemusí ani dotknout. (…) Právě v letech 1968–74 utrpěla církev na Západě největší propad, pokud jde o účast na nedělní mši a odchod zejména mládeže.

Tento stručný průřez si nekladl větší ambice než odstranit vidění, které se snaží vytvořit dojem, že se tu byla církev předkoncilní a církev pokoncilní. Při vší stručnosti je patrné, že koncil nebyl převratem z jiného světa. Koncilní změny zrály a prošly ohněm tříbení. Druhý vatikánský koncil má mnoho společného s Tridentem. Především onu základní a klíčovou motivaci: obnovit církev a vybavit ji k plnění jejího poslání v radikálně změněném světě. Na definitivní bilanci je ještě brzy, události jsou stále „čerstvé“. Co se ale již nyní jeví jako nesporné, je odvaha papežů a většiny koncilních otců neuhýbat reálným problémům, sdílet s lidmi své doby jejich radosti a starosti a vstoupit s nimi do bolestného procesu hledání řešení.

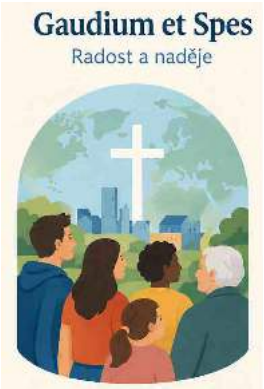
Tomáš Petráček, z www.christnet.eu *(redakčně kráceno)*

Čísla a poselství koncilu

- Svolával **Jan XXIII.** (11. 10. 1962), ukončoval **Pavel VI.** (8. 12. 1965)
- **2 500 biskupů** ze 133 zemí + pozorovatelé nekatolických církví
- klíčový pojem: **aggiornamento** (italsky; něco jako zesoučasnění, zdnešnění, dnešní terminologií „upgrade“ církve na moderní život).
- vydáno **16 dokumentů** (4 konstituce, 9 dekretů a 3 deklarace):

Reformy: 1) liturgie: mše v národních jazycích, kněz "blíž" k lidu
2) církev nejen hierarchie, ale zejména „Boží lid“
3) dialog s ostatními církvemi i náboženstvími
4) důraz na svobodu svědomí a veřejnou angažovanost

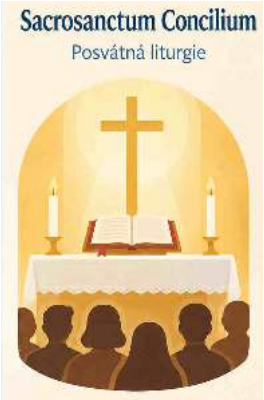
Tři vybrané dokumenty II. vatikánského koncilu

Církev nemá žít uzavřená sama do sebe, ale sdílet radosti, naděje, starosti i úzkosti dnešního světa. Dokument zdůrazňuje důstojnost každého člověka, jeho svědomí, svobodu a odpovědnost. Věnuje se také rodině, práci, kultuře, chudobě, míru a spravedlnosti. Křesťané mají být přítomni ve společnosti, naslouchat jejím problémům a přispívat k jejich řešení. Neznamená to přizpůsobit evangelium každé době, ale hledat, jak jeho poselství přinášet lidem srozumitelně a věrohodně.

Tato konstituce vysvětluje, co je církev a jaké je její poslání. Že není pouze institucí tvořenou papežem, biskupy a kněžími, ale především společenstvím Božího lidu. Všichni pokřtění mají společnou důstojnost a každý je povolán podílet se na poslání církve podle svých darů a životního povolání. Laici nejsou jen příjemci duchovní péče, ale mají přinášet Kristovo evangelium do rodin, zaměstnání i veřejného života. Dokument přitom nezastírá zvláštní odpovědnost biskupů a kněží ani význam zasvěceného života. Zdůrazňuje, že církev má být znamením Boží blízkosti a jednoty celého lidstva.

Tento dokument se věnuje obnově bohoslužby, aby věřící mohli hlouběji prožívat její smysl a vědoměji se jí účastnit. Liturgie není pouhým obřadem, který kněz vykonává před "diváky", ale společnou modlitbou církve a oslavou Boha. Zdůrazňuje význam aktivní účasti věřících, četby Písma, srozumitelnosti obřadů a širšího užití národních jazyků. Nešlo jen o řeč či uspořádání oltáře, ale o hlubší chápání toho, co se při mši děje. Cílem bylo, aby věřící čerpali z bohoslužby sílu pro každodenní život. **(AI)**

Hoblponk k lidu a "všechnu líbeznost v sobě mající"

Cílem „Druhého vatikánu“ byla obnova křesťanského života, a pouze jednou z cest k jejímu dosažení byla liturgická reforma. A pouze jedním z jejich kroků byla úprava liturgického prostoru. V ní se hovořilo o možnosti oddělení oltáře od retabula (stěny) tak, aby se dalo (ne MUSELO) celebrovat čelem k lidu.

Přestože vytváření nových oltářů (resp. obětních stolů) koncil nenařizuje a objevilo se jako doporučení po něm, často se právě toto považuje za jeden „plodů“ koncilů. A stejně jako „zrušení latiny“ je to i jedno z minových polí mezi liberály a konzervativci v církvi.

Nechci na toto pole vstupovat, nevyzbrojen vzděláním o tom, jak to bylo v prvotní církvi, jak byly orientovány oltáře, ve které části mše má být kněz kam natočen a jaký je rozdíl mezi oltářem, menzou a obětním stolem. Dovolím si proto přispět jen osobními postřehy.

Sám si totiž úpravu presbytáře v našem kostele ve Veselé začátkem 80. let matně vybavuji. Náš tehdejší duchovní správce, ThDr. Jaroslav Kadlec, v sakristii tehdy občas něco utrousil o „kamenném ponku“ (ponky dobře znal, protože ho režim zbavil souhlasu a pracoval v Agrostroji). Pro nás ministranty to též bylo nepříjemné, protože když jsme obkružovali původní „zadní“ oltář, lidé nás tolik neviděli (ani kněz moc ne), jak tam na sebe šeptáme. U ponku se to ukrýt nedalo.

Dnes už můžu výhrady pana doktora Kadlece jen odhadovat. Vždy plně respektoval autoritu církve, ale tohle pro něj možná byla příliš velká změna, nota bene měl už 70 let. Navíc to byl církevní historik, znal bohatství a krásu církve. Asi proto až do smrti kromě nového misálu míval ještě po ruce černou knížečku, ze které třeba při okuřování zpívával krásnou starou češtinou „Chléb z nebe dals jim, ó Pane, aleluja – všechnu líbeznost v sobě mající, aleluja!“ Tehdejší můj spolufarník František Peroutka o této „alternativní“ knížečce poznamenal, že „ta je taky podle koncilu, ale tridentskýho“.

Kalvárie a sólomše

Před pár lety jsem mohl navštívit ve vyšebrodském klášteře tradiční mše svaté – se vším všudy: latina, středověké vícehlasé zpěvy a skoro šeptání kněze, přijímání vkleče, dlouhé ornáty atd. Obětní stůl

Pokoncilní liturgie
Foto: www.wikipedia.org

tam nemají asi proto, že jsou to opravdu „hardlineři“ (razící tvrdou konzervativní linii), a asi i proto, že by sebelepší památkář těžko vymyslel něco, co by ladilo s tím majestátem, který tam už osmé století stojí. Mše byla za prvé dlouhá a za druhé jsem nevěděl, co se přede mnou děje - čeho se vlastně mám držet. Nemám si aspoň na telefonu najít nějaké latinské odpovědi?

Přede mnou seděl nějaký muž, evidentně místní, chvílemi měl hlavu skloněnou a chvílemi se zase nepokrytě bavil se svým synem. Po mši jsem toho muže, ze kterého se vyklubal šéf tradicionalistického vydavatelství Hesperion Andrej Kutarňa, oslovil se svými pochybnostmi.

Pokýval, že je mají všichni, co jsou zvyklí na „příliš aktivní“ pokoncilní mši, při níž podle něj člověk musí stále něco dělat, až mu chybí zklidnění: vstávat a sedat si, být ve střehu, vnímat slova, odpovídat.

„Ale vy víte, co se tady říká a zpívá?“ naléhal jsem. Odpověděl asi takto: „To tolik nepotřebujete vědět. Můžete latinu, zpěvy a kouř a osvětlený oltář brát jako kulisu a myslet na to, že mše je zpřítomněná Kristova oběť na Kalvárii. A co byste dělal na Kalvárii? Třeba jen stál a pozoroval to tajemství. A to můžete dělat i tady.“ (Krátká odbočka: teolog by mu asi v této definici mše dokázal oponovat.)

To vysvětlení mi přišlo zajímavé a příští ranní mši jsem se snažil jen „čistit myšlenky“ a modlit se v duchu sám, co mi moje nesoustředěnost dovolila. A výčitky z toho, že se mše účastním jen napůl, zmize-

ly. Asi k tomu přispěl i můj věk, kdy toužím víc po klidu, aktuální naladění, vytržení z běžných dní, pocit čehosi neotřelého, až zakazovaného, a přitom díky latině starodávného - tento mix působil tak, že mi ta mše v tomto prostoru dávala smysl. Zalitoval jsem, že je Vyšší Brod tak daleko, ale rozum mi říkal, že každý týden by to bylo moc.

Po mši se pak postranní oltáře zaplnily řeholníky-kněžími a každý z nich tu sloužil svou „sólomši". Když jsem tuto kuriozitu sdělil P. Janu Hambergerovi, vysvětlil mi, že tradicionalistická mše neumožňuje klasickou koncelebraci dvou kněží na stejné úrovni. A že „sólomše" je podle něj zvláštní, protože mše by měla být společenstvím.

To, že je kněz zády k lidu, tradicionalisté hájí tím, že on neukazuje lidem záda, ale symbolicky jde před nimi společně jedním směrem k Bohu. A latinu obhajují jako symbol univerzality církve – a prakticky pak kdekoli v cizině rozumíte mši, protože je všude stejná - latinská.

Každopádně mnozí po koncilu neunesli „novoty" a vzepřeli se jim, jde mj. o lefebvristy (podle biskupa Marcela Lefebvra). Se dvěma z nich se mimochodem setkal P. František Lízna na pěší pouti do Compostely - a to v době, kdy už měl v nohou 2400 kilometrů.

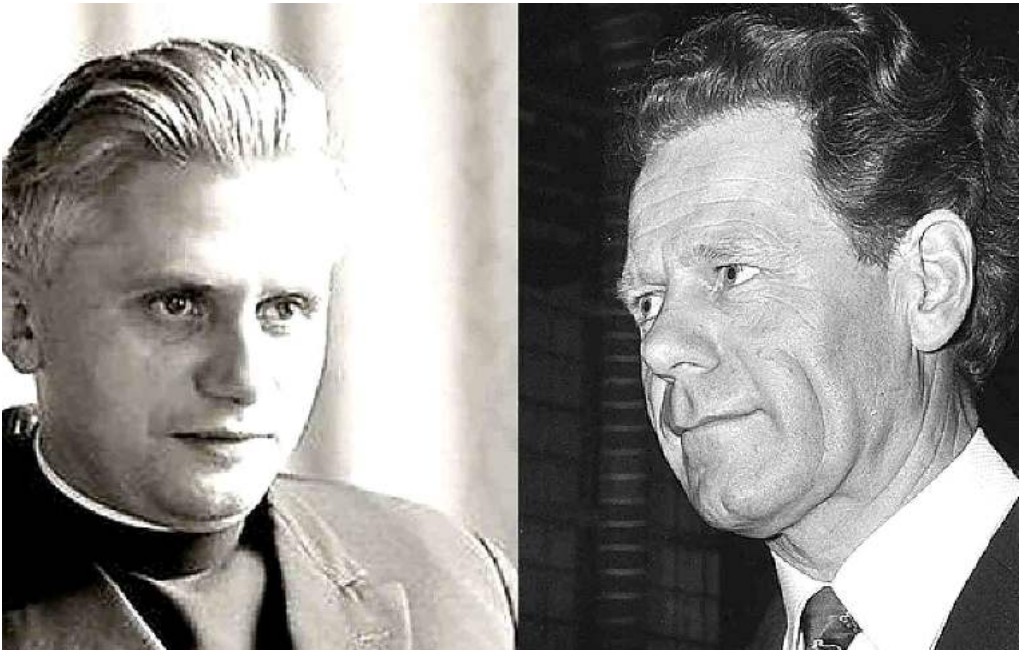
Oba muži měli sutany s výrazně širokým cingulem a kolárkem, prý vypadali jako z ilustrací Jiráskova Temna. „Při chůzi se jednoho ptám, do jaké řehole patří. Odpovídá: Lefébvre. Uklidnilo mě to, jsem rád, že takové oblečení žádní klasičtí řeholníci nenosí. Když jsem mu řekl, že jsem jezuita, zareagoval pobaveně a snad i ironicky," popsal v cestovním deníku František Lízna první setkání.

Podruhé se setkali v nějakém kostele na trase. „Nevím, zda chce sloužit mši. Říkám mu, že ji chci také sloužit, a hned má starost o to, abych požádal kostelníka o povolení. Když začínám, odchází. A po mši mi vytkl, že jsem při ní nebyl řádně oblečen. A jestli prý znám instrukce Svatého otce. Vysvětloval jsem mu situaci u nás za totality, kdy jsme sloužili mše ve vězeňských hadrech, a nastínil jsem svou představu kněžství – že má být službou, odmítat okázalost a žít ze znamení doby, a ne hledat záchranu v minulosti. Prý nevypadám jako kněz a kdoví, jestli jím jsem. Nebudu se s ním hádat," uzavřel svůj deníkový zápis P. Lízna.

Co k tomu dodat… Snad jen to, že nic se nemá přehánět.

Jan Mazanec

Dvě tváře koncilu, symboly dvou rozdílných cest

Hans Küng a Joseph Ratzinger (pozdější papež Benedikt XVI.) patří k nejvýznamnějším teologům 20. století. Oba patří do německojazyčného prostředí, kde se katolická církev „potkává“ nebo naopak „míjí“ s protestanstvím. Na koncil přišli oba jako stejně staří (spíš mladí, 35 let) v roli oficiálních teologických poradců (tzv. periti). Küng radil biskupovi z Řezna, zatímco Ratzinger byl poradcem kolínského kardinála Josefa Fringse.

Na koncilu vystupovali jako spojenci, sdíleli touhu po obnově církve, návratu ke kořenům a otevření se modernímu světu, ale jejich teologické cesty se poté radikálně rozešly. Mohou být tak symbolem dvou možností, které se po koncilu nabízely. Ještě krátce po koncilu měli tak blízký vztah, že Küng v roce 1966 pomohl Ratzingerovi získat profesorské křeslo dogmatické teologie na univerzitě v Tübingenu, kde pak vyučovali jako kolegové.

Zásadním zlomem v jejich vztahu i teologickém smýšlení byly studentské revolty v roce 1968 (v západoevropských univerzitních městech). Studentské nepokoje, jejich marxistické názory a narušování akademické půdy Ratzingera hluboce znepokojily. Nabyl pře-

svědčení, že radikální modernizace bez pevných struktur vede k anarchii a destrukci víry. Stal se obráncem církevní tradice.

Küng naopak viděl v sociálních změnách příležitost k ještě radikálnější reformě církve. Stal se symbolem progresivního křídla a otevřeně kritizoval církevní hierarchii. Jeho „liberální" proud našel spojenectví v časopise Concilium, který požadoval pokračování pokoncilních reforem. Zatímco Joseph Ratzinger, stejně jako jiný umírněnější teolog Hans Urs von Balthasar, měl pocit, že liberalizace zachází příliš daleko, a spoluzaložil „konkurenční" konzervativnější Communio.

Jak z pozdějšího vývoje víme, kardinál Ratzinger se stal prefektem Kongregace pro nauku víry (tedy strážcem věrouky) a pak papežem Benediktem XVI. a je vnímán spíše jako konzervativnější myslitel. Zdůrazňoval, že církev se nesmí podřizovat dobovým módním trendům, koncil podle něj nepřerušil tradici církve, ale rozvinul ji ve spojitosti s minulostí. Oproti tomu Küng věřil mj. ve zrušení celibátu, v povolení antikoncepce a hledal spojnice mezi světovými náboženstvími. Když pak zpochybnil dogma o papežské neomylnosti, Vatikán mu v roce 1979 odebral povolení učit katolickou teologii.

Přes hluboké rozpory a fakt, že Küng patřil k hlasitým kritikům Ratzingerova papežství, si oba muži po celý život zachovali respekt. V roce 2005, po zvolení Ratzingera papežem, se dokonce sešli v Castel Gandolfu k přátelskému, několikahodinovému rozhovoru.

(Křesťan dnes, Wikipedia)

Další zajímavé osobnosti koncilu

Karl Rahner: Německý jezuita zásadně ovlivnil dokumenty týkající se církve, Božího zjevení a vztahu k nekřesťanským náboženstvím.
Yves Congar a Henri de Lubac: Francouzští teologové z hnutí Nouvelle Théologie se stali díky svým inovativním názorům klíčovými architekty reforem.
Edward Schillebeeckx: Belgický dominikán se zasazoval o hlubokou reformu církevních struktur.
John Courtney Murray: Americký jezuita ovlivnil přípravu Dignitatis humanae o náboženské svobodě a svobodě svědomí jako pilířů důstojnosti člověka.

Martina Hrdinová, studentka střední školy s pedagogickým zaměřením, Radňov

Co pro mě znamená Bůh?
Na víře je krásné, že si jí každý může vnímat a prožívat podle svého. Já Boha vnímám jako svou oporu. Sama vím, že kolikrát Boha neberu do svého života tak, jak bych chtěla. Nemodlím se tolik nebo si na něj nevzpomenu, když mám zrovna radost, ale pokud mám nějaké trápení, právě Bůh je mojí oporou. A je krásné, že i když vím, že mám ve vztahu s Bohem mezery, on stejně stojí s otevřenou náručí, o kterou se můžu opřít.

Jak se moje víra vyvíjela a jak se dnes projevuje v mém životě?
Od dětství jsem vyrůstala ve věřící rodině a víra pro mě byla přirozenou součástí života. Ale samozřejmě jsem měla a mám své propady. Přijde období, kdy se mi nic nedaří, jsem vyčerpaná a vzbuzuje se ve mně pocit, že mě Bůh neposlouchá, že neodpovídá na mé modlitby. A to je ten moment, kdy se sebe ptám, jestli to má vůbec smysl, jestli opravdu Bůh existuje. Nejdůležitější v těchto chvílích je pro mě to nevzdat, zůstat Bohu věrná a důvěřovat mu, protože má svůj plán. Je v pořádku se ptát a být zvídavá. Bůh chce, abychom ho poznávali, on na nás čeká.

Jak vnímám církev?
Církev je pro mě společenství, které je ve víře důležité - abychom se vzájemně mohli povzbuzovat, předávat si zkušenosti, prohlubovat vztah s naším nebeským Otcem, klást si otázky, získávat na ně odpovědi a šířit lásku. My jako církevní společenství bychom si podle mého názoru měli pomáhat ucelovat vztahy mezi námi a předávat víru mladším generacím. Pro mě je ve víře důležité, že to, že věřím v Boha, je v pořádku a neznamená to, že jsem jiná od ostatních lidí. A právě společenství mi ukazuje, že v tom nejsem sama a že táhneme za jeden provaz a můžeme šířit lásku. **(tk)**

A v neděli zase na mši... Víme, co během ní děláme?

Ráno se s přemáháním vyhrabeme z teplých pelíšků, zanedlouho poté v kostele zaujmeme vysezená místečka. Rutinní odříkávání naučených modliteb nás znovu ukolébává. A co si z té mše nakonec pamatujeme? Byla to vlastně mše nebo bohoslužba? A dokázali bychom vysvětlit, co různé rituály znamenají?

Jaký je rozdíl mezi mší a bohoslužbou?
Bohoslužba neboli liturgie je širší pojem, který zahrnuje obřady nebo jiná náboženská shromáždění. Mše, z latinského missa (propuštění) se skládá z bohoslužby slova a bohoslužby oběti.

Jsou mše povinné?
V římskokatolické církvi je povinné navštěvovat mši svatou každou neděli a o zasvěcených svátcích, které jsou dva. Boží hod Vánoční a svátek Matky Boží Panny Marie na Nový rok. Mezi doporučené zasvěcené svátky patří například Zjevení Páně, Nanebevstoupení Páně nebo slavnost Těla a Krve Páně.

Kdy se zpívá Sláva na výsostech Bohu a Věřím v Boha?
Chvalozpěv Sláva na výsostech Bohu i Vyznání víry se zpívá nebo recituje každou neděli, o slavnostech, svátcích a význačných příležitostech, a to vyjma doby adventní a postní.

Co se děje po přinesení darů?
Nejprve kněz převezme chléb a víno, zatímco někdo z přisluhujících připraví korporál (bílou látku, která slouží pro zachycení případných úlomků hostie), purifikatorium (látku používaná k očištění nádob), kalich a misál. Následně celebrant smíchá v kalichu víno s trochou vody a říká: „Jako se tato voda spojuje s vínem, tak ať jsme spojeni s božstvím věčného Slova, spojeného s naším lidstvím.“ Poté dary požehná slovy: „Požehnaný jsi, Hospodine, Bože celého světa, z Tvé štědrosti jsme přijali chléb (víno), který(é) Ti přinášíme. Je to plod

země (révy) a plod lidské práce a stane se nám chlebem věčného života (nápojem duchovním).“ Pokud se nezpívá, lid se připojí odpovědí: „Požehnaný jsi, Bože, navěky.“ Kněz se ukloní a modlí se: „S duší pokornou a se srdcem zkroušeným prosíme, Bože, abys nás přijal: ať se dnes před tebou staneme obětí, která se ti zalíbí.“ Na závěr si kněz myje ruce a pronáší: „Smyj ze mě, Bože, mou nepravost a očisť mě od hříchu.“ Příprava darů končí společnou modlitbou, na kterou plynule navazuje eucharistická modlitba, zahájená slovy Pán s vámi.

Proč jednou klečíme, pak zase stojíme? Není to jedno?
Úplně ne. Každý postoj má určitou symboliku a vyjadřuje vnitřní stav člověka. Pokleknutí a klečení vyjadřuje úctu a pokoru. Ježíše ve svatostánku pozdravíme pokleknutím, když vejdeme do kostela. Poklekáme při adoraci před Nejsvětější svátostí. Podobným výrazem úcty je poklona, která tradičně náleží oltáři. Když stojíme, dáváme najevo připravenost a odhodlanost. Proto naslouchámе evangeliu vestoje; jsme připraveni ho jít hlásat celému světu. Ve stoje také říkáme všechny sliby a důležitá prohlášení jako Vyznání víry. Sezení je postoj naslouchání. Dáváme najevo, že máme čas a plně ho věnujeme Bohu. **(mn)**

Charita Pelhřimov

Pelhřimov překonal sám sebe. Na podporu mobilních hospiců se sešlo rekordních 316 lidí v bačkorách

Ve středu 14. října ožilo Masarykovo náměstí v Pelhřimově netradiční obuví. Konal se zde další ročník Papučového dne, kterým nejen v našem regionu vrcholí kampaň na podporu mobilních hospiců. Letošní setkání přineslo krásný úspěch – podařilo se překonat pelhřimovský rekord z roku 2019. Na podporu myšlenky domácí hospicové péče si papuče nazulo úctyhodných 316 účastníků.

Když v životě člověka nastane chvíle, kdy už moderní medicína nedokáže nabídnout naději na uzdravení, většina lidí si ze všeho nejvíce přeje zůstat tam, kde to znají a milují – ve svém vlastním domově. Právě na význam domácího prostředí v závěru života jemně upozorňuje akce Papučový den, součást kampaně Dožít doma, která podporuje mobilní hospicovou péči. Papuče zde fungují jako srozumitelný symbol domova. Místa, kde mohou těžce nemocní lidé s lá-

skyplnou podporou svých blízkých a pomocí profesionální odborné péče strávit v klidu, bez bolesti a v bezpečí poslední období svého života.

Téma doprovázení umírajících je hluboce lidské a dříve nebo později se dotkne každé rodiny. „Letos jsem na sklonku života doprovázel svého tatínka a pochopil jsem, jak je důležité mít šanci si vzájemně říct, co je potřeba, poděkovat, odpustit si. Mobilní hospice nám dávají větší jistotu, že tuhle šanci dostaneme, ale je dobré o nich vědět a nebát se tématu umírání. Měli bychom o těchto věcech se svými blízkými mluvit, dokud je čas, nenechávat to na poslední chvíli," podělil se o své myšlenky ředitel Charity Pelhřimov Jiří Smrčka.

Zatímco v roce 2019 se na podporu této ušlechtilé aktivity sešlo na pelhřimovském náměstí 259 lidí v pantoflích, trepkách a bačkorách, letos jich zástupce Agentury Dobrý den Luboš Rafaj napočítal celých 316! Nový „papučový rekord" padl díky spolupráci Charity Pelhřimov a paliativního týmu Nemocnice Pelhřimov i díky podpoře Domova Jeřabina Pelhřimov, místních škol a veřejnosti.

„Každý pár papučí na náměstí napomohl nejen k překonání našich

vlastních historických tabulek, ale především k šíření povědomí o tom, že hospicová péče není pouze o smrti, ale hlavně o kvalitním a důstojném životě před ní. Ze srdce děkujeme všem, kteří za námi na náměstí přišli," s vděčností vzkázala PR pracovnice Charity Karla Bradáčová. **(kb)**

POMOZTE NÁKUPEM
ZLEPŠIT ŽIVOT
LIDEM V NOUZI

14.
LISTOPADU

SBÍRKA POTRAVIN

od 08.00 hod.
do 18.00 hod.

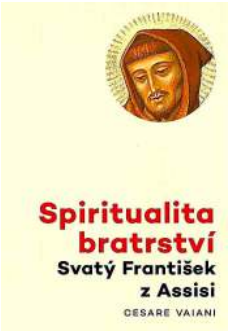
NAŠI DOBROVOLNÍCI
SE NA VÁS TĚŠÍ
V PRODEJNÁCH:

PENNY Market, ul. Táborská,
Kamenice n. Lipou

BILLA , ul. Průběžná, Pelhřimov
Kaufland, ul. Pražská, Pelhřimov

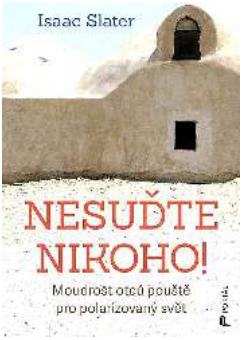
Charita
Pelhřimov

KE ČTENÍ, K POSLECHU

Jeden výstižný příběh z této knihy: Jednou při půjčování osla se na sv. Františka obrátil vcelku neuctivý člověk, jestli je opravdu bratr František z Assisi. Když František přisvědčil, onen muž řekl: „Snaž se tedy být tak dobrý, jak to o tobě všichni říkají, je mnoho těch, kteří ti důvěřují! Nebuď jiný, než se očekává.“ František sestoupil z osla, poklekl před tím mužem a pokorně mu poděkoval.

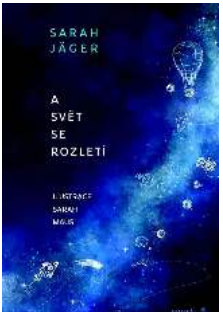
Na to, že Ježíš hlásal „Nesuďte, abyste nebyli souzeni!“, máme často touhu soudit lecos. Trapistický mnich Isaac Slater zde představuje pouštní otce, kteří se k tématu stavěli s moudrostí a vtipem a nesouzení lidí byl jeden z pilířů jejich spirituality. Slater hledá paralely v moderním světě (Dostojevskij, Weilová, papež František) a nesouzení ordinuje jako balzám dnešní polarizovaný svět.

Andrew Murray vede čtenáře do samého srdce společenství s Kristem a ukazuje, že modlitba není povinností, ale živým vztahem s Otcem. Autor odhaluje principy účinné modlitby vedené Duchem, která proměňuje životy, sjednocuje srdce s Boží vůlí a přináší nebeskou moc na zem. Praktická a na Písmu založená kniha je denním průvodcem i klíčem k prohloubení duchovního života.

Juri a Ava zůstali o prázdninách zavření doma. Nejprve si píšou nezávazně, ale pak se komunikace stává osobnější: sdílené obavy, přiznání. Román ve formě chatu (Sarah Jägerová za něj dostala cenu za literaturu) otevírá témata jako úzkost, samota, křehkost vztahů teenagerů, vzdálenost i blízkost, odvaha pustit si druhého blíž a riskovat zklamání.

Zajímavé propojení streetworkoutu a víry v Boha nabízí na svém instagramovém profilu Aleš Březina, student fakulty tělesné kultury v Olomouci a nedávný vítěz mistrovství ČR ve workoutu. V rozhovorech o cvičení neopomene zdůraznit, že nejlepší antidepresivum je modlitba a že jeho největším vzorem je Ježíš Kristus.

P. Roman Vlk z Prostějovska se stal knězem-youtuberem, podobně jako jiní, za covidu. Nenatáčí ale jen katechetická videa – jako třeba tento návod k modlitbě růžence, ale vytvořil celý projekt s názvem Vlčí doupě. Ten obnáší chat, vytváření modlitebních sítí za konkrétní úmysl nebo e-shop s křesťanskými předměty (náramek Boží zbroj, svěcená voda ve spreji, modlitební kartičky atd.)

Česká televize v popularizačně vzdělávacím cyklu What the Fact (název je parafrází vulgárního sloganu What the F...k) zabrousila i do náboženství. A pomocí obrázků doplňovaných o fakta vysvětluje, proč Češi nevěří v Boha. Někde to klouže dost po povrchu - viz věta: "Útěchou nám je, že neskončíme v pekle, protože v něj věří jen 18 % Čechů."

Tip na pouť: klášter v Hoješíně - královéhradecká diecéze

Foto: Rehole.cz

Když jsme s kolegyněmi-učitelkami v pracovní skupince hovořili o zážitcích, jedna si vybavila svůj zážitek z Hoješína. Naše katechetka tam v rámci Roku svatého Františka vzala děti z náboženství - a mohli jet i rodiče.

"Když mi tam ta jeptiška podala ruku, tak jsem úplně cítila, jak mi předává dobro. Já, ateistka, jsem si říkala: teda takovej vnitřní klid bych v sobě fakt chtěla mít."

Tento osobní úvod si mohu dovolit i proto, že sestry františkánky v Hoješíně mají zdařilou prezentaci na webu i sociálních sítích, kde lze najít vše podstatné, včetně akcí. Ty jen v listopadu zahrnují pestrý seznam od františkánského čtvrtku s J. Kapistránem Gajdošem přes cestopisnou přednášku až po seminář psychohygieny pro učitele.

Dům nese název po sestře Elišce Pretschnerové, která tento objekt, původně rokokový zámeček z 18. století, jako zcela zchátralý v roce 1958 zakoupila a za pomoci dobrovolníků a řeholnic opravila. Po konci oprav komunisté zámeček zabavili a po sestrách žádali nájem za to, že je tam nechají sloužit lidem. Další zásadní rekonstrukce pak skončila před šesti lety. Procesu blahořečení Elišky Pretschnerové se věnuje sestra františkánka Zdislava Nosková. **(hm)**

Soutěž: poznejte fotku z našeho vikariátu

Minulou fotku Veroniky Tománkové Dryjové, **kapli v Košeticích** (vlevo), uhodli Ludmila Šilerová, Marie Strašíková a Lenka Vlková. Tipy na foto vpravo posílejte **do 16. 11.** na mazanec@ centrum.cz nebo na Whats-App (775 269 206). Výherce obdrží jako dárek knihu od Matice křemešnické, které patří díky.

